REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: P-253/2023-58

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika: 1. Blaža Vrkljana, OIB: 96301553158 i 2. Drage Vrkljana, OIB: 66705962769, obojica iz Vinkurana, Kučine 23, zastupanih po punomoćniku Tomislavu Kovačiću, odvjetniku iz Pule, protiv tuženice-protutužiteljice Milenke Orlić iz Vinkurana, Centar 28, OIB: 22820865977, zastupane po punomoćniku Marku Babiću, odvjetniku iz Pule, radi utvrđenja prava stvarne služnosti, nakon glavne rasprave zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja, tuženika i punomoćnika tuženika, 30. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Prihvaća se tuženi zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da u korist nekretnine k.č.br. 1106-obiteljska stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, pašnjak, 908 m2, upisana u zk.ul. 645 k.o. Pomer, u suvlasništvu tužitelja, kao povlasne nekretnine postoji služnost puta (pravo staze i pravo kolnika) preko nekretnine u vlasništvu tuženice k.č.br. 1103/1-pašnjak, 501 m2, upisane u zk. ul. 2124 k.o. Pomer, kao poslužne nekretnine i to preko cijele asfaltirane površine u širini i na način kako je to prikazano u Skici lica mjesta mjerilo 1:500, broj elaborata: 8/23 i obojano žutom bojom te kako je označeno u Skici lica mjesta vještaka mjerničke struke Tina Verbanca dipl.ing.geod. iz Veting d.o.o. Pula od 31. siječnja 2025. i to u drugoj skici naslovljenoj kao „Prijedlog tužitelja“ na kojoj je predmetni put obojan plavom bojom, koje obje skice jesu sastavni dio ove presude, pa se ovlašćuju tužitelji da temeljem ove presude ishode uknjižbu predmetnog prava služnosti u korist predmetne povlasne nekretnine, a na teret predmetne poslužne nekretnine, što je tuženica dužna trpjeti.“.

II. Odbija se protutužbeni zahtjev tuženice-protutužiteljice koji glasi:

„Nalaže se tužiteljima-protutuženicima Blažu Vrkljan (OIB: 96301553158) i Dragu Vrkljan (OIB: 66705962769), obojici iz Vinkurana, Kučine 23, da prestanu uznemiravati pravo vlasništva tuženice-protutužiteljice Milenke Orlić (OIB:

22820865977) iz Vinkurana, Centar 28, na nekretnini k.č.br. 1103/1 pašnjak površine 501 m2 upisan u zk.ul. 2124 k.o. Pomer, a koje uznemiravanje se sastoji u parkiranju i manevriranju vozilima izvan koridora prava služnosti puta od strane tuženika i njihovih osoba (gostiju) koji dolaze na k.č.br. 1106 obiteljska stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, pašnjak površine 908 m2 upisane u zk.ul. 645 k.o. Pomer, te im se zabranjuje svako takvo i slično uznemiravanje prava vlasništva tuženice-protutužiteljice, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.“.

III. Nalaže se tuženici-protutužiteljici da tužiteljima-protutuženicima naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.523,82 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude 30. listopada 2026. pa do isplate, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu iznad dosuđenog odbija zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženice-protutužiteljice za naknadu troška parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi od 6. travnja 2023. navode da su suvlasnici nekretnine k.č.br. 1106 obiteljska stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, pašnjak, površine 908 m2, upisane u zk.ul. 645 k.o. Pomer, svaki u 1/2 dijela. Tuženica je vlasnica nekretnine k.č.br. 1103/1 pašnjak, površine 501 m2, upisane u zk. ul. 2124 k.o. Pomer, a vlasnica je i k.č.br. 4489/1 obiteljska stambena zgrada, dvorište, površine 511 m2, upisane u zk.ul. 7473 k.o. Pula. Tužitelji nisu nikada imali direktan pristup s javnog puta do svoje nekretnine, pa su se za pristup do svoje parcele služili putem preko k.č.br. 4489/1, te je tada ustanovljena služnost. Naknadno je tuženica tražila da se ta služnost preloži te je preložena na mjesto na kojem se i danas upražnjava. Kasnije su tužitelji i asfaltirali cijeli dio tuženičine parcele k.č.br. 1103/1 preko koje se služnost koristi više od 20 godina. Taj put je jedini pristupni put tužiteljima do njihove parcele, taj put je i ograđen te tu nije i ne može biti ništa sporno. Tužitelji su htjeli i hoće predmetnu služnost uknjižiti u zemljišne knjige pa su se obratili tuženici zahtjevom za mirno rješenje spora od 12. siječnja 2022., te je tuženica osobno posjetila punomoćnika tužitelja u uredu i naznačila da nije ništa sporno da pripremi punomoćnik isprave i skicu lica mjesta pa da joj se to dostavi na pregled. Slijedom navedenog, tužitelji su dali izraditi skicu lica mjesta u kojoj je žutom bojom označen dio koji je asfaltiran u svrhu pristupa nekretnini u vlasništvu tužitelja te su dali izraditi i tabularnu ispravu te su sve to dostavili tuženici. Međutim, ista je nakon toga angažirala punomoćnika te je uvjetovala potpisivanje tabularne isprave s raznim uvjetima, da u skici nije naznačeno dobro mjerilo (pa su čak tužitelji tražili ispravak skice u tom dijelu), da se sastavi poseban sporazum, a ne tabularna isprava, da se ta služnost ograniči i slično. Tužitelji su do neke razine sudjelovali u takvim pregovorima, ali kada je tuženica tražila da se ta služnost krajnje ograniči na razinu koja je neprihvatljiva za tužitelje, to su tužitelji izgubili strpljenje i bili su primorani na ovu tužbu. Tužitelji dakle podnose tužbu temeljem čl. 233. Zakona o

vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14, dalje: ZV) kao zahtjev za poštovanje prava služnosti s prvenstvenim ciljem da se predmetna služnost uknjiži u zemljišne knjige. Predmetna je služnost stečena temeljem pravnog posla sukladno čl. 218. ZV-a, a stečena je i dosjelošću sukladno čl. 229. ZV-a. Tužitelji se više od dvadeset godina služe žuto obojanim dijelom tuženičine parcele za pristup do svoje nekretnine, za okretanje automobila, za pristup kamionom, za izlazak iz dvorišta u rikverc i slično. Predlažu da sud nakon provedenih dokaza i održane glavne rasprave prihvati tužbeni zahtjev uz naknadnu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženica navodi da u ovoj pravnoj stvari nije sporno da u korist nekretnine tužitelja k.č.br. 1106 postoji pravo stvarne služnosti puta na teret nekretnine tuženice k.č.br. 1103/1 k.o. Pomer, nije sporan ni njegov pravac, ali je sporan opseg kao i sadržaj. Naime, predmetnom tužbom kao i vansudskim zahtjevom, traži se utvrđenje postojanja prava služnosti puta (pravo staze i pravo kolnika) u širini i na način kako je to prikazano u Skici lica mjesta tvrtke Geodet d.o.o. Pula u mjerilu 1:500 broj elaborata: 8/23 i obojano žutom bojom. Tužitelji tvrde da je predmetna služnost stečena pravnim poslom (ne dostavljaju ispravu) i dosjelošću temeljem zakona (ZV-a), te da se opisana površina (obojana žutom bojom u navedenoj Skici) koristi preko 20 godina i to za pristup do svoje nekretnine, za okretanje automobila, za izlazak iz dvorišta u rikverc i slično. Predmetna služnost je osnovana pravnim poslom i to Ugovorom o prijenosu prava korištenja privremene služnosti puta od 16. kolovoza 1986. sklopljenim između pravnih prednika (roditelja) tužitelja kao vlasnika povlasne nekretnine i tuženice i njenog supruga kao vlasnika poslužne nekretnine, preko sjevernog dijela k.č. 1103/1 u širini od 250 centimetara. Sporazumom vlasnika povlasne i poslužne nekretnine ta služnost je preložena 2006., u istoj širini, sa sjevernog dijela k.č. 1103/1 na južni dio, uz granicu sa k.č. 1103/8. Tužitelji su tek 2006. asfaltirali površinu nekretnine tuženice koja je i danas vidljiva i koja je prikazana u Skici, označeno žutom bojom. Dakle, ne postoji kontinuitet korištenja pristupnog puta za nekretninu tužitelja od 1986. do danas. Nakon prelaganja, tužitelji nisu mogli dosjelošću steći širi put od onoga koji je osnovan Ugovorom o prijenosu prava korištenja privremene služnosti puta od 16. kolovoza 1986., bez pisane suglasnosti tuženice. Naime, za stjecanje prava služnosti dosjelošću traži se pošteno posjedovanje izvršavajući sadržaj kroz kontinuirani period od dvadeset godina. Asfaltiranjem te povremenim manevrima i parkiranjima, tužitelji nisu mogli steći „širu“ služnost prolaza, a pogotovo ne onu koja nije u funkciji puta (čl. 190. ZV-a). Tužitelji traže utvrđenje prava služnosti u neprimjernoj širini koja na nekim dijelovima iznosi čak 8 metara. Tužitelji nemaju pravo zauzimati površinu nekretnine tuženice u dijelu koji nije namijenjen nužnom prolazu već im treba za izvođenje manevra (okretanje vozila, vožnja u rikverc, parkiranje i sl.). Sve te radnje koje se ne mogu podvesti pod prolazom vozila, tužitelji i njihovi gosti, trebaju izvoditi na svojoj parceli (k.č.br. 1106 k.o. Pomer), pogotovo stoga što za to imaju dovoljno prostora. Tuženica se protivi svakoj zloupotrebi prava služnosti puta i ona svaki put reagira kada to uoči, ali ona ne može po cijele dane dežurati. Stoga tuženica traži zaštitu svog prava vlasništva po čl. 167. ZV-a. U izvansudskim pregovorima je ponudila tužiteljima širi koridor od onog ustanovljenog pravnim poslom, koji je više nego dovoljan za normalni prolaz svih vrsta vozila, a koji je širi i od javne prometnice
sa koje ta vozila dolaze, ali to tužiteljima nije dovoljno jer očigledno žele i mogućnost

korištenja nekretnine tuženice za manevriranje i parkiranje. Slijedom navedenog se protivi tužbi i postavljanom tužbenom zahtjevu kako je to zatraženo, te na osnovu čl. 167. ZV-a i čl. 189. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) podnosi protutužbeni zahtjev kojim se nalaže tužiteljima-protutuženicima da prestanu uznemiravati pravo vlasništva tuženice-protutužiteljice na nekretnini k.č. 1103/1 pašnjak površine 501 m2 upisan u zk.ul. 2124 k.o. Pomer, a koje uznemiravanje se sastoji u parkiranju i manevriranju vozilima izvan koridora prava služnosti puta od strane tuženika i njihovih osoba (gostiju) koji dolaze na k.č.br. 1106 obiteljska stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, pašnjak površine 908 m2 upisane u zk.ul. 645 k.o. Pomer, te im se zabranjuje svako takvo i slično uznemiravanje prava vlasništva tuženice-protutužiteljice.

3. U odgovoru na protutužbu tužitelji-protutuženici navode da se ne protive da se u ovom postupku raspravlja i o protutužbi U cijelosti osporavaju protutužbu tuženice, on ne spori postojanje prava služnosti, ali spori sadržaj i opseg istoga, pa je potrebno ovaj postupak koncentrirati u tom pravcu. Nije sporno da je prvotno se služnost izvršavala na drugom mjestu, ali po zahtjevu tuženice, tužitelji su pristali da se ista preloži na drugo mjesto. Iako je u tom Ugovoru napisano „širok je 250 cm“, u naravi taj se put oduvijek, dakle, od 1986. koristio u onom obimu u kojem se koristi i danas, jer drugačije se nije ni moglo ostvariti prilaz kući tužitelja, a posebno ne „prolaz kamionom za potrebe domaćinstva“, kako piše u tom Ugovoru. Dakle, u taj je ugovor širina puta navedena otprilike, a u naravi taj jedini prilazni put je širi i od 1986. se kao takav koristi, pa sve i danas. Dakle, predmetna je služnost stečena i tim Ugovorom, ali i zakonom-dosjelošću u onom obimu u kojem se koristi i danas. Tuženica se ne može pozivati da „ona nije znala“ da tužitelji koriste taj put u onom obimu u kojem ga danas koriste, kada stanuje upravo u toj kući pokraj puta, a tužitelji u kući pokraj. Nikada tu nije bilo spora, nikada se tuženica nije protivila tom i takvom izvršavanju predmetne služnosti, sve ove godine, od 1986. pa do ovog postupka. Tako je tuženica sama izgradila ogradni zid koji i danas postoji na terenu, a kojim je ogradila svoju parcelu od tog puta. Tako tuženica nije nikada prigovorila tužiteljima kada su po cijeloj trasi puta istoga asfaltirali u onom obimu u kojem ga koriste od 1986. pa i danas. Tako je tuženica sa sjeverne strane puta istoga ogradila s dva reda betonskih bloketa koji i danas postoje na terenu i tako omeđila svoj ostali dio parcele od toga puta u onom obimu u kojem se put koristi od 1986. pa sve do danas. Dakle, jasno je da su tužitelji 1986. stekli pravim poslom predmetnu služnost, a u onom obimu u kojeg ga koriste i danas (a koji je opisan u tužbi) su ga stekli temeljem čl. 229. ZV-a jer tužitelji od 1986. do danas, znači 37 godina, pošteno posjedovali izvršavajući njezin sadržaj. U tom obimu u kakvom ju koriste i danas, tužitelji su se koristili predmetnom služnošću svakoga dana kroz ovih 37 godina, a tuženica je to vrlo dobro znala, nije se nikada protivila. Tuženica se nije protivila korištenju služnosti u onom obimu u kojem ga i danas koriste tužitelji, upravo suprotno, ista je sukladno tom obimu služnosti i ogradila svoj ostali dio parcele od te trase služnosti (puta). Treba reći i to da se ova služnost upotrebljava na način i u obimu opisan u tužbi, a da pri tome jedva kamion može pristupiti u dvorište ili do dvorišta tužitelja. Posebno se naglašava da tužitelji imaju septičku jamu u svojem dvorištu te da ju moraju prazniti najmanje jednom mjesečno, a u sezoni i češće, dakle, imaju stalnu potrebu da kamion može doći u njihovo dvorište predmetnim putem. Protutužbeni zahtjev u cijelosti osporavaju jer nikada tužitelji ni na kojim način nisu uznemiravali tuženicu, pa ni na onaj način opisan u protutužbi. Predlažu donijeti

presudu kojom se protutužbeni zahtjevi odbijaju te kojim se nalaže tuženici da tužiteljima plati prouzročene parnične troškove.

4. Podneskom od 20. travnja 2023. tužitelji su ispravili tužbeni zahtjev glede oznake poslužne nekretnine kao k.č.br. 1103/1-pašnjak, 501 m2, upisane u zk. ul. 2124 k.o. Pomer.

4.1. Podneskom od 18. ožujka 2025. tužitelji su konačno specificirali tužbeni zahtjev na način da traže da se utvrdi da u korist nekretnine k.č.br. 1106k.o. Pomer, u suvlasništvu tužitelja, kao povlasne nekretnine postoji služnost puta (pravo staze i pravo kolnika) preko nekretnine u vlasništvu tuženice k.č.br. 1103/1 k.o. Pomer, kao poslužne nekretnine i to preko cijele asfaltirane površine u širini i na način kako je to prikazano u Skici lica mjesta mjerilo 1:500, broj elaborata: 8/23 i obojano žutom bojom te kako je označeno u Skici lica mjesta vještaka mjerničke struke Tina Verbanca dipl.ing.geod. iz Veting d.o.o. Pula od 31. siječnja 2025. i to u drugoj skici naslovljenoj kao „Prijedlog tužitelja“ na kojoj je predmetni put obojan plavom bojom, koje obje skice jesu sastavni dio ove presude, te da se ovlaste tužitelji da temeljem ove presude ishode uknjižbu predmetnog prava služnosti u korist predmetne povlasne nekretnine, a na teret predmetne poslužne nekretnine, što je tuženica dužna trpjeti.

4.2. Prema odredbi čl. 191. st. 1. ZPP-a preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Prema odredbi st. 3. istog članka tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen.

4.3. Obzirom da uređenje tužbenog zahtjeva tužitelja ne predstavlja promjenu istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći, ocjena je ovog suda da se u konkretnom slučaju ne radi o preinaci tužbe sukladno čl. 191. ZPP-a.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u cjelokupnu dokumentaciju sadržanu u spisu te su pročitani nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Tine Verbanca od 5. veljače 2025. te dopune istog od 9. lipnja, 22. listopada i 4. prosinca 2025., iskazi saslušanih svjedoka Marka Vrkljana, Josipa Vrkljana, Ivana Vrkljana, Željko Radić, Damir Orlić te iskazi parničnih stranaka. Odbijen je dokazni prijedlog za izlazak suda na teren jer isto nije potrebno obzirom da je u postupku već proveden dokaz uviđajem na licu mjesta, a isti prijedlog je stavljen i nakon zaključenja prethodnog postupka, dakle protivno odredbi čl. 299. st. 1. ZPP-a.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan, dok je protutužbeni zahtjev neosnovan.

7. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje da u korist nekretnine k.č.br. 1106 k.o. Pomer, u suvlasništvu tužitelja, kao povlasne nekretnine postoji služnost puta (pravo staze i pravo kolnika) preko nekretnine u vlasništvu tuženice k.č.br. 1103/1 k.o. Pomer, kao poslužne nekretnine i to preko cijele asfaltirane površine u širini i na način kako je to prikazano u Skici lica mjesta mjerilo 1:500, broj elaborata: 8/23 i obojano žutom bojom te kako je označeno u Skici lica mjesta vještaka mjerničke struke Tina Verbanca od 31. siječnja 2025. i to u drugoj skici naslovljenoj kao „Prijedlog tužitelja“ na kojoj je predmetni put obojan plavom bojom; te

da na temelju presude ishode uknjižbu predmetnog prava služnosti u korist predmetne povlasne nekretnine, a na teret predmetne poslužne nekretnine.

7.1. Predmet ovog postupka je i protutužbeni zahtjev tuženice-protutužiteljice kojim traži da se naloži tužiteljima-protutuženicima da prestanu uznemiravati pravo vlasništva tuženice-protutužiteljice na nekretnini k.č.br. 1103/1 k.o. Pomer, a koje uznemiravanje se sastoji u parkiranju i manevriranju vozilima izvan koridora prava služnosti puta od strane tuženika i njihovih osoba (gostiju) koji dolaze na k.č.br. 1106 k.o. Pomer, te da im se zabrani svako takvo i slično uznemiravanje prava vlasništva tuženice-protutužiteljice.

8. Prema čl. 218. st 1. ZV-a na temelju pravnoga posla vlasnika poslužne nekretnine, odluke suda ili druge vlasti, ili samoga zakona, osniva se pravo stvarne služnosti kao pripadak povlasne stvari za njezina svagdašnjega vlasnika, a na teret određene stvari kao poslužne. Prema st. 3. istog članka pravo služnosti je osnovano kad se ispune sve pretpostavke određene zakonom.

8.1. Odredbom čl. 229. st. 1. ZV-a, propisano je da se stvarna služnost osniva na temelju zakona dosjelošću ako ju je posjednik povlasne nekretnine pošteno posjedovao izvršavajući njezin sadržaj kroz dvadeset godina, a vlasnik poslužne nekretnine nije se tome protivio.

8.2. Prema čl. 167. ZV-a ako treća osoba bespravno uznemirava vlasnika na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, vlasnik može i putem suda zahtijevati da to uznemiravanje prestane (st. 1.). Da bi u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom vlasnik ostvario svoje pravo iz stavka 1. ovoga članka, vlasnik mora dokazati da je stvar njegovo vlasništvo i da ga druga osoba uznemirava u izvršavanju njegovih ovlasti u pogledu te stvari; ako ta osoba tvrdi da ima pravo poduzimati ono što uznemirava vlasnika stvari, na njoj je da to dokaže (st. 2).

9. Iz izvatka iz zemljišne knjige utvrđeno je da su tužitelji suvlasnici nekretnine k.č.br. 1106 k.o. Pomer svaki u ½ dijela te da je tuženica upisana kao vlasnica nekretnina k.č.br. 1103/1 k.o. Pomer i k.č.br. 4489/1 k.o. Pula.

9.1. Ugovorom o prenosu prava korištenja privremene služnosti puta od 18. kolovoza 1986. sklopljenim između tuženice i njenog supruga Vojka Orlića kao vlasnika k.č.br. 4489/1 k.o. Pomer i pravnih prednika tužitelja, njihovih roditelja Ivana Vrkljana i Anke Vrkljan kao vlasnika k.č.br. 1106 k.o. Pomer prenesena je služnost puta sa k.č.br. 4489 k.o. Pula na k.č.br. 1103/1, te da je taj novoizgrađeni put na sjevernom dijelu k.č.br. 1103/1 širok 250 cm i po kvaliteti je jednak ranijem putu.

10. Očevidom na licu mjesta i mjerničnim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku geodetske struke Tinu Verbancu od 5. veljače 2025. identificirane su predmetne nekretnine te je utvrđeno da k.č.br. 1103/1 koja je upisana kao pašnjak površine 501 m2 u vlasništvu tužene-protutužiteljice, u naravi predstavlja dijelom asfaltiranu površinu i travnjak i dijelom dvorište uz stambenu zgradu sagrađenu na k.č.br. 4489 u k.o. Pula; dok je k.č.br. 1106 upisana kao obiteljska stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu i pašnjak ukupne površine 908 m2 u suvlasništvu tužitelja-protutuženika. Tuženica je u naravi pokazala dio k.č.br. 1103/1 za koji je voljna dati suglasnost na pravo služnosti (na Skici lica mjesta površina markirana crvenom

bojom). Tužitelji su u naravi pokazali dio k.č.br. 1103/1 za koji traže da se označi kao služnost (na Skici lica mjesta površina markirana plavom bojom).

10.1. Dopunom nalaza i mišljenja od 9. lipnja 2025. izrađena je Skica lica mjesta na kojoj je oker bojom prikazana privremena služnost puta prema ugovoru o prijenosu prava korištenja privremene služnosti puta. Dopunom od 22. listopada 2025. izrađena je Skica lica mjesta na kojoj su prikazani postojeći ulazi na k.č.br. 1103/1 i 1106 sa dimenzijama i fotodokumentacija predmetnih ulaza. Dopunom od 4. prosinca 2025. izrađena je Skica lica mjesta na kojoj je prikazan položaj betonskih bloketa.

10.3. Sud je nalaz i mišljenje vještaka Tina Verbanca prihvatio u cijelosti, ocjenjujući ga stručnim, jasnim, objektivnim i izrađenim strogo prema pravilima struke te u skladu sa zadacima koji su mu tijekom postupka povjereni. Grafički i tekstualni dio vještačenja pruža sudu egzaktnu i potpunu prostornu podlogu o zatečenom stanju i prostornim odnosima među parcelama, zbog čega predstavlja vjerodostojan temelj za donošenje odluke. Stranke nisu imale primjedbi na identifikaciju predmetnih nekretnina, opis zatečenog stanja na terenu niti izrađenu skicu lica mjesta stalnog sudskog vještaka geodetske struke Tinu Verbancu.

11. Na okolnost izvršavanja sadržaja stvarne služnosti te uznemiravanja prava vlasništva izveden je dokaz saslušanjem svjedoka svjedoka Marka Vrkljana, Josipa Vrkljana, Ivana Vrkljana, Željko Radić, Damir Orlić te iskazi parničnih stranaka.

11.1. Svjedok Marko Vrkljan, sin 2. tužitelja, u svom iskazu navodi da je od rođenja do pred 4-5 godina živio s roditeljima u Vinkuranu na adresi Kučine 23, na tu nekretninu pristupa se prilaznim putem koji s ceste ide blago za gore i taj je put u vlasništvu tuženice. Otkad se sjeća, na nekretninu se pristupa po tom putu, ne sjeća se da je postojao nekakav drugi put, to je jedini pješački i kolni put do kuće. Ogradni zidovi napravljeni su otprilike u isto vrijeme kada je i put asfaltiran, tada je bio možda u 6. ili 7. razred osnovne škola. Te zidove napravila je tuženica, a put su asfaltirali tužitelji, tuženica se nije protivila asfaltiranju puta. Kamene blokete postavila je tuženica, ali ne zna kada i ne znam zbog čega, čini mu se da su postavljeni nakon asfaltiranja puta. Otkada je put poprimio takav oblik on se više nije mijenjao. Tim putem se služi njegova i stričeva obitelj, svi koji dolaze kod njih, i dostavna vozila, tko god treba doći do kuće iz nekog razloga, gosti koji borave u očevom apartmanu koji se nalazi u toj kući također pristupaju tim putem. Njemu ili roditeljima nitko nikad nije prigovarao da nemaju pravo prolaziti tim putem. Otac i stric su sa tuženicom imali dogovor o korištenju puta, ali ne zna je li ga napravio otac ili djed ili netko drugi, tehničke detalje oko istoga ne zna jer je to bilo prije mog rođenja, a nije se raspitivao oko pojedinosti.

11.2. Svjedok Josip Vrkljan, sin 2. tužitelja, u svom iskazu navodi da je na predmetnoj adresi živio od svog rođenja do pred 7-8 godina. Pristupni put koji je u vlasništvu tuženice je jedini kolni i pješački put do parcele i kuće njegovih roditelja te koliko se može sjetiti on se nije mijenjao, uvijek je prolazio istom trasom. Površina puta asfaltirana je negdje 2002.-2003. i to su asfaltirali otac i stric, koliko zna tuženica se tome nije protivila. Ogradne zidove oko tog puta napravili su vlasnici okolnih parcela, s gornje strane tuženica, a sa druge strane drugi vlasnici. Ne sjeća se točno kada je to bilo, moguće i prije nego je put asfaltiran. Kameni bloketi na vrhu puta postavljeni su od strane tuženice nakon asfaltiranja puta i ne može reći zbog čega ih je ona tamo postavila, koliko ima saznanja otac je održavao taj dio u dogovoru s tuženicom, čini

mu se da je postojao i neki dogovor o parkiranju automobila. Njemu osobno, njegovoj i stričevoj obitelji nitko nikada nije branio da prolazimo tim putem, niti je ikada bilo riječi o tome da se isti koristi u prevelikom opsegu. Tuženica živi u kući do njegovih roditelja te ima pogled na dvorište i kuću te prilazni put. Sve ove godine ona ih je vidjela kako prolaze i nikad im to nije osporavala, on osobno je s njom u korektnim odnosima. Do desnog zida nalazi se i žičana ograda, a nju je postavila tuženica. Prije asfaltiranja taj put je bio makadamski, njegova obitelj ga je održavala, a bio je malo širi kad je bio makadamski jer nije bilo ogradnih zidova. Kuća njegovih roditelja ima septičku jamu te se ista prazni par puta mjesečno ljeti, zimi nešto manje te kamion ne može skrenuti sa tog prilaznog puta u dvorište. Do kuće uvijek moglo pristupiti samo tim putem. Saznanja o ugovoru o služnosti ima samo od onoga što su mu pričali roditelji i djed Ivan Vrkljan, a to je da postoji dogovor s tuženicom te da je ranije put išao nekim drugim putem, ali da su ga dogovorno premjestili.

11.3. Svjedok Ivan Vrkljan, sin 1. tužitelja, u svom iskazu navodi da na predmetnoj adresi Kučine 23 živi od rođenja i otkad se sjeća na nekretninu se pristupa pristupnim putem u vlasništvu tuženice i trasa je uvijek bila ista kao sada. Prema pričanjima zna da je put nekad ranije išao drugom trasom, ali ne zna kuda. Taj je put jedini pristupni put do njihove nekretnine, kako pješke tako vozilom, pješke bi se eventualno moglo pristupiti preko zidova susjeda, no to nije put. Ranije je taj put bio makadamski, a oko 2002.-2003. su ga otac i stric asfaltirali i tuženica se tome nije protivila. Koliko se sjeća makadamski put je bio nešto širi od asfaltiranog jer ranije nije bilo zidova. Ti ogradni zidovi napravljeni su nakon asfaltiranja, lijevi je napravila tuženica, a desni susjed Živolić, postoji i žičana ograda uz desni zid koju je napravila tuženica. Nakon asfaltiranja tuženica je postavila su kamene blokete na vrhu puta, ne zna razlog njihova postavljanja. Prema njegovim saznanjima još je njegov pokojni djed, a možda i prijašnji vlasnik postigao dogovor o tom pristupnom putu sa tuženicom ili njenim suprugom. Tuženica živi u kući pored njihove, njen balkon gleda na njihovo dvorište te ona sve ove godine vidi da prolaze po tom putu i nikad ih nije u tome sprječavala. Kuća ima septičku jamu, zimi se ona prazni jednom u 2 mjeseca, a ljeti svakih 15 dana na način da pristupi kamion i stane nasred puta jer ne može ući u dvorište sa velikim kamionom, a ako pristupe dva manja kamiona oni uđu u dvorište. Prije nego je put asfaltiran veliki kamion je mogao pristupiti i prazniti septičku, jer je bilo šire i nije bilo zidova. Na mjestu na zidu tuženice gdje je nekakva mreža i neka željezna konstrukcija iza nje, ranije je tu bio zid koji je išao u špic i kojeg je tako sagradila tuženica, ali je u dogovoru sa ocem i stricem isti srušila iz razloga jer kamion zbog toga nije mogao skrenuti prema njihovoj kući. Put koriste za prilaz kući i to svi koji žive u kući, turisti, dostavna vozila, kamioni za septičku jamu. Na putu nitko ne parkira, a nekad ranije je stric imao dogovor sa tuženicom da može parkirati u onom vrhu puta prema kamenim bloketima, van asfalta, na zelenoj površini na parceli tuženice, a on je taj dio održavao i kosio, to je bilo jako davno, prije otprilike pred nekih 10 godina, možda i malo manje.

11.4. Svjedok Željko Radić, susjed stranaka, u svom iskazu navodi da zna gdje se nalazi predmetni put jer živi odmah iznad te parcele i to od 1980. te je došao tamo prije nego je Vrkljan kupio svoju nekretninu, čovjek koji je prije njega bio vlasnik iste prezivao se Čaljka, imena mu se ne sjećam, žena mu je bila profesorica te je on put do svoje nekretnine imao malo dalje, bio je drukčiji te se kasnije zamijenio za ovaj predmetni put, no ne može reći da li je to bilo prije nego što je prodao svoju nekretninu Ivanu Vrkljanu, ocu tužitelja, ili je Vrkljan zamijenio put. To je bio nasuti put, a asfaltiran je negdje 2001. ili 2002., nije siguran, od strane braće Vrkljana (tužitelja), on je u to

vrijeme radio u HEP-u i tamo je bila trafostanica te se sjeća da je komentirao kako će to biti pogodno i za njihove kamione. Misli da je taj asfaltirani put bio iste veličine kao onaj koji je prije toga bio tamo, svakako 2 auta ne mogu proći njime istovremeno. Uz taj put postoji žičana ograda koju je prema susjednoj nekretnini s donje strane puta stavila tuženica, nalazi se uz donji rub kč. br. 1103/1, on je vlasnik nekretnina 1097/1 i 1907/4. Tim asfaltiranim putem služe braća Vrkljan i njihova obitelj i tuženica jer ima prema njegovoj nekretnini k.č.br. 1907/4 još jedan dio koji ona održava, kosi, reže i slično. Oba dva zida koja omeđuju put je napravila tuženica. Novim putem se obitelj Vrkljan se koristi od kad je napravljen, jer nemaju gdje drugdje, preko njegovih nekretnina ne mogu proći. Ne može reći da su se tužitelji i tuženica svađali oko navedenog puta, možda su imali neke rasprave o tome, ali on nije bio prisutan.

11.5. Svjedok Damir Orlić, sin tuženice, u svom iskazu navodi da je zapravo bilo tri verzije puta, prva je prolazila okomito gdje je sada kuća na nekretnini tuženice pa je put prebačen preko parcele tuženice i preko parcele Živolića i tuda je išao sve do 2005. kada su Živolići odlučili zatvoriti svoju parcelu, pa su tada i oni odlučili zatvoriti svoju. Negdje sredinom ili krajem 2006. tužitelji su asfaltirali taj put koji je bio drukčiji od onoga koji je tuda išao ranije. Što se tiče tog prvog puta on je napravljen, prema priči tuženice, nakon što je onda dobila tu parcelu, ali ne zna kada je to bilo. Izgradnja zidova je uzrokovala da put izgleda ovako kao što izgleda sada, ranije je put bio drugačijeg oblika i bio je uži nego sada, no po njemu nikada nisu istovremeno
mogla proći dva automobila, eventualno je mogao proći manji kamion, a obzirom da su tužitelji naknadno i dograđivali nešto na svojoj nekretnini kamion ne može ni ući u njihovu nekretninu. Gornji zid na predmetnom putu sagradila je tuženica, a donji Živolić. Problemi oko korištenja tog puta nastali su jer su Vrkljani htjeli nešto kopati za kanalizaciju po tom putu pa im majka nije dozvolila, a bilo je i problema sa parkiranjem i okretanjem vozila na kraju tog puta kod njihovog ulaza jer o tome nisu postigli dogovor s majkom i rekli su im da to ne smiju raditi. Oni nisu parkirali u svojem dvorištu jer je tamo bila trava, već izvan njega dok ih ne bi upozorili pa bi vozila maknuli, a otkad je pokrenut ovaj postupak više se ne parkiraju na putu. Na tom dijelu su stavili i blokete kako bi spriječili da zemlja sa njihove nekretnine dolazi na put, no oni su prilikom parkiranja te blokete znali srušiti i ne bi vratili, samo su ih tako ostavili, a i generalno se nisu brinuli o tom putu. Tužitelji su prolazili onom drugom verzijom puta, tek je asfaltiranjem nastala ova verzija puta tako da od 2006. oni prolaze tim putem. Trasa današnjeg puta prolazi lijevo od ove crte na fotografiji kojom je bila označena trasa ograde koju je Živolić napravio. Uz taj zid koji je sagradio Živolić oni smo postavili žičanu ogradu do nekretnine na kojoj se nalazi trafostanica. Trafostanica se nalazi na kč.br. 1103/13, HEP ima služnost sa Živolićem te su preko njihove parcele prolazili samo dok je bila prethodna verzija puta, nekoliko puta, po potrebi. Dakle, oni su samo ogradili svoju parcelu cijelom dužinom s donje strane. Živolići su ih obavijestili da će zatvoriti svoju parcelu 12. rujna 2005. Dio koji se nalazi u nastavku puta asfaltiran je isto od strane Vrkljana uz njihovo dopuštenje kako bi imali pristup na preostali dio te nekretnine, a oni su u tom dijelu počeli parkirati odmah nakon asfaltiranja, tamo su parkirali njihovi turisti pa i oni sami kad ne bi mogli ili htjeli parkirati u dvorište, praktičnije im je bilo tako. Bloketi su postavljeni zato što je taj dio u nastavku asfalta bio zemljan pa bi oborinske vode povukle zemlju na asfalt, zato su stavili blokete kako bi to spriječili. Njihova funkcija nije bila da se time označi do kuda oni imaju pravo prolaz, kad su tužitelji asfaltirali put rekli su im da se isti asfaltira u širem opsegu nego ranije jer su i on i koristili taj put, pa kad se već asfaltira da se asfaltira više, između ostalog i zbog te zemlje. Intencija nije bila da im se da veći opseg prava prolaska.

Živolići krajem 2005., početkom 2006. napravili svoj kameni zid, oni su žičanu ogradu uz taj zid napravili 2006., kad su Živolići završili taj kameni zid. Zid s druge strane puta su radili 2005., 2006. kad i Živolić svoj kameni zid. Tada još nije bilo asfalta. Vrkljani septičku jamu prazne kamionom, kamion dođe u rikverc na predmetni put, zaustavi se prije ulaza u njihovu nekretninu i onda razvlače cijevi. To je otprilike kod njihovog ulaza u parcelu. Bloketi su posloženi nakon što je bio asfaltiran put. On živim u toj kući sa tuženicom. Načuo je da je otac vodio neki spor s nekim od susjeda, ali ne zna detalje, misli da je to bilo za neku drugu nekretninu. Poznato mu je da sklopljen ugovor glede puta, isti su sklopili njegovi roditelji i otac tužitelja, misli da je to bilo 1986. Taj ugovor ticao se druge verzije puta.

11.6. Sud te iskaze prihvaća samo u granicama neposrednih opažanja svakoga od svjedoka, međutim, iskazi svjedoka u srodstvu sa strankama se naročito razlikuju glede vremena asfaltiranja predmetnog puta i veličine istog u odnosu na makadamski put koji je prije toga bio. Također, postoje neslaganja u iskazima glede postojanja više verzija puta, a što je sve bitno za odlučivanje u predmetu ovog spora, stoga je iste iskaze ovaj sud cijenio u korelaciji s jedinim nesrodnim svjedokom, Žarkom Radićem. Stoga ovaj sud njegov iskaz prihvaća u cijelosti jer se radi o svjedoku koji živi u najbližem susjedstvu od 1980. pa obzirom na to on ima saznanja o spornim pitanjima u cijelom tom vremenskom periodu do danas, još od vremena prije nego je djed tužitelja kupio predmetnu nekretninu. Stoga ovaj sud smatra da su tuženici predmetni put asfaltirali najkasnije 2002. te da je bio iste veličine kao onaj koji je prije toga bio tamo.

12. Tužitelj Drago Vrkljan je u svom iskazu naveo da je njegov pokojni otac kupio parcelu sa kućom u izgradnji 1979.-1980. od Stjepana Čajke i njegove supruge Vere koji su se preselili u Rijeku. Tamo je do te nekretnine zatečen put koji je išao preko sadašnjeg dvorišta tuženice uz rub parcele do njenog sadašnjeg ulaza. Prijašnji vlasnik im je rekao da je imao probleme glede korištenja tog puta i dao im presude iz sporova koji su se prije toga vodili glede puta. Oko 1985. obitelj tuženice je predložila da se put izmjesti i premjesti ovdje gdje se sada nalazi i to je prema ugovoru trebalo biti tako do prolaska javnog puta koji je tada planiran i zbog toga su oni i ostavili ulaz na svoju parcelu s ove strane, međutim kasnije je taj javni put otpao. Nakon što je trasa puta premještena konstantno se prolazi istom trasom koja se nije mijenjala, jedino je možda put bio malo širi prije nego što su sagrađeni zidovi. Oni su taj put asfaltirali u jesen 2002., a zidovi su tada već postojali. Prvo je zid sagradio Živolić uz rub svoje parcele prema tuženičinoj te je ona nakon toga uz taj zid postavila žičanu ogradu, a s gornje strane naslagala blokete. Gornji dio puta također su asfaltirali tada uz suglasnost tuženice te je bilo asfaltirano sve negdje do samog ormarića HEP-a, koji je stavljen na asfalt. Oni taj dio puta niu koristili za parkiranje no znalo se dogoditi ponekad da dođe dostavno vozilo ili da se turisti tamo parkiraju no odmah bi im rekli neka se preparkiraju u dvorište, gdje su i oni sami parkirali svoja vozila. Blokete i lanac na kraju asfaltiranog dijela prema zelenoj površini tuženica je postavila odmah nakon asfaltiranja te mu je rekla da ukoliko ima potrebu može tamo pustiti vozilo za vrijeme gužve ljeti, tako da makne lanac i parkira vozilo na zelenilo. On je taj dio i kosio trimerom, tuženica im je čak ponudila da mogu obrađivati taj dio, a oni su njoj ponudili da isti otkupe, no ona to nije htjela. Taj dio uz asfaltirani put tuženica ne obrađuje, tamo se nalazi samo zelena površina, smokva, hrast, trstika. Negdje u blizini nalazi i trafostanica te je kamion HEP-a prolazio ovim putem sve dok nije tuženica postavila žičanu ogradu, oni nemaju drugog puta do tamo. Ovim asfaltiranim putem služe se brat i on i njihove obitelji te

turisti i svi koji dolaze k njima. Također se i tuženica koristi tim putem radi pristupa do svoje nekretnine. Taj asfaltirani put je jedini pristupni put do njihove kuće s ceste, ne postoji niti drugi pješački put. Turisti su parkirali u tom gornjem asfaltiranom dijelu samo jednom, to je moglo biti prije 3,4 godine, možda i 5, o čemu ga je obavijestila sama tuženica te je moguće da se u tom dijelu zaustavljaju vozila brze dostave jer nemaju kućni broj, obzirom da ga je tuženica uklonila, ako su veća ne mogu skrenuti u dvorište, manja vozila mogu. Otprilike mu je poznat sadržaj ugovora o novom putu iz 1986., otac mu je otprilike rekao što su se dogovorili, koliko mu je poznato po njemu imaju pravo da oni, njihovi gosti i svi koji dolaze kod njih imaju pravo prolaska po tom putu. Glede širine puta koja je navedena u ugovoru nije mu poznato točno koliko, čini mu se da u ugovoru piše za potrebe kućanstva i dolaska kamiona, nešto u tom stilu. Nikakvih drugih problema s tuženicom nisu imali. Odlučili su se pokrenuti ovaj postupak jer je tuženica prodavala ovaj dio nekretnine gdje je put i onaj gore zeleni dio, oni su dali dva puta ponudu koju ona nije prihvatila, rekla je da je malo, ali protuponudu nije dala, onda su čuli od susjeda koji je u Njemačkoj da je ponudila njemu na prodaju no ni tu ponudu nije prihvatila. Oni su se bojali da će ona prodati ovu nekretninu jer je rekla da će je prodati najvišem ponuditelju, a oni nemaju upisanu služnost, zato su pokrenuli ovaj postupak. Bilo je govora o kopanju kanalizacije, obzirom na velike troškove ispumpavanja septičke jame, pitali su susjedu da li smiju prokopati put za kanalizaciju, ona je rekla da oni mogu, ali susjedi koji su dalje ne, pa se ipak predomislila jer je njen sin rekao da se boji za stabilnost tog zida uz put. Smatraju kako taj gornji dio puta imaju pravo koristiti za okretanje vozila, jer su se tako dogovorili kad su to asfaltirali. Danas kamion cisterna za pražnjenje septičke jame dođe do malo više od pola puta, nakon zelene cerade prema njihovom ulazu u parcelu no ne može isprazniti septičku jamu u cijelosti zbog nagiba terena. Cisterna dolazi u prosjeku 2 puta mjesečno, ljeti više, svaki tjedan, a zimi manje puta. Nikad nisu prestali okretati vozila u tom dijelu, samo su prestali parkirati, odnosno nisu nikad ni polagali pravo tu parkirati.

12.1. Tužitelj Blaž Vrkljan potvrdio je u cijelosti iskaz 2. tužitelja te je naveo kako nema ništa više za dodati njegovom iskazu.

12.1.1. Sud je prihvatio iskaz 2. tužitelja jer je isti jasno i smisleno iskazivao, bez proturječnosti, i u skladu sa iskazima svjedoka (osim sina tuženice), a naročito u skladu s iskazom jedinog nesrodnog svjedoka Žarka Radića.

12.2. Tuženica Milenka Orlić u svom iskazu navodi da je put kakav postoji danas nastao 2006. asfaltiranjem, prije toga postojale su još dvije verzije puta. 2005. susjeda Živolić pokazala je da će zatvoriti svoju parcelu te označila to na terenu stoga su i oni odlučili zatvoriti svoju nekretninu. Prije toga put je išao dijelom po njenoj parceli, a dijelom po parceli Živolića, to je druga verzija puta. Ona je 1986. sklopila s ocem tužitelja ugovor kojim je određeno da će oni moći koristiti taj put do njihove parcele. Nadalje navodi da je nakon što su Živolići 2005. zatvorili svoju parcelu obavijestila Elektroistru da planiram zatvoriti svoju parcelu jer su oni tim putem pristupali trafostanici te su je izvijestili da su s Živolićem sklopili ugovor kojim imaju pravo prolaza preko njegove parcele. Prvi put je prolazio po parceli na kojoj je sagrađena njena kuća danas, to je put koji je otac tužitelja zatekao kad je kupio svoju nekretninu od Čajke. 1986. dogovorili su se sa ocem tužitelja da će se taj put premjestiti na onu drugu trasu puta. S tužiteljima se 2006. dogovorila da se asfaltira put i da se pritom asfaltira i ovaj gornji dio, no nisu se pritom dogovorili da se u tom dijelu oni mogu parkirati i okretati. Blokete je stavila odmah nakon asfaltiranja kako oborinske vode ne bi išle na put, a ne

da to bude granica do kuda tužitelji smiju koristiti put. Tužiteljima je dozvolila na njihov upit da parkiraju na zelenoj površini unutar lanca koji je 2. tužitelj spomenuo jer je imao turiste, nikad nije rekla tužiteljima da se na ovom gornjem dijelu smiju okretati. Od 2006. nakon asfaltiranja upozorila je tužitelje da se tu ne smiju okretati ni parkirati svako toliko, ne sjećam se koliko puta, možda jednom godišnje ili jednom u dvije godine. Navodim kako je bilo upita za prodaju te parcele od strane drugih susjeda, ali je odlučila da je neće prodati i nema ni sada namjeru prodati. Istina je da nije dozvolila da se put prekopa do nekretnine tužitelja radi spajanja na kanalizaciju. Ovaj put koji je 2006. asfaltiran je prije asfaltiranja isto bio put, ali su Živolići kad su zatvarali svoju parcelu 2005. izmijenili trasu puta na način da su sagradili zid. Na pitanje gdje se sada nalazi dio starog puta koji je išao preko parcele Živolića da li je on ograđen zidom unutar parcele Živolića, navodi da nije. Taj dio puta se nalazio na početku puta, jedan mali dio i taj dio puta nakon što je Živolić sagradio zid nalazi se iza tog zida. Tuda je išla donja granica one druge trase puta, a s gornje strane do mjesta gdje sam napravila zid. Tužiteljima je odmah nakon asfaltiranja prigovorila da se u onom gornjem dijelu ne smiju okretati ni parkirati. Na tom gornjem dijelu puta na kraju asfalta gdje se nalaze bloketi bio je lanac na dva željezna stupa, koji je postavljen odmah nakon što su postavljeni bloketi na gornjem dijelu puta, a bloketi odmah nakon asfaltiranja. Lanac i stupčiće je postavila da joj netko ne bi ulazio u parcelu. Asfaltiranje su dogovorili i platili tužitelji.

12.2.1. Tuženica prilikom davanja stranačkog iskaza nije htjela odgovoriti na pitanje zašto je navedeni ugovor o osnivanju služnosti bio sklopljen samo s njom, a prema njenim navodima ticao se i dijela puta koji prolazi po nekretnini Živolića. Nadalje, tuženica nije htjela odgovoriti ni na pitanje je li put koji je pokazala na skici lica mjesta kao drugu verziju puta bio put za koji je sklopljen ugovor iz 1986. na kojem piše da se „novoizgrađeni put nalazi na sjevernom dijelu kč. br. 1103/1“. Stoga je ovaj sud to cijenio na način kao da nije dokazala da je postojala druga verzija puta, a isto ne potkrepljuje nijedan drugi dokaz, osim iskaza njenog sina koji je osobno zainteresiran za ishod ovog spora obzirom da živi s tuženicom.

12.2.2. Sud smatra neživotnim dio iskaza tuženice da je tužitelje upozorila da se ne smiju okretati ni parkirati na gornjem asfaltiranom dijelu svega jedno godišnje ili jednom u dvije godine. Ako je tome ipak tako, onda taj čin navodnog uznemiravanja nema karakteristiku učestalosti i upornosti u ponavljanju koja je po ocjeni ovog suda potrebna da bi se neka radnja mogla smatrati uznemiravanjem prava vlasništva.

12.2.3. Stoga glede tuženičinog protutužbenog zahtjeva sud njen iskaz ne prihvaća kao dostatan dokaz, a osim iskaza svog sina, koji navodi isto što i ona, druge dokaze nije ni predložila.

13. Treba imati na umu da je prvotna služnost prolazila preko nekretnine tuženice, gdje je sada njena kuća, te je ista preložena upravo u tuženičinu korist, a na štetu tužitelja. Nadalje, tuženica sama iskazuje kako je dopustila tužiteljima da asfaltiraju predmetni put, da oni to sami plate i da tu prolaze (prvenstveno temeljem ugovora), protiv njih do podnošenja protutužbe u ovom predmetu nije pokretala postupke, niti im je fizički na terenu branila prolazak. Također, a suprotno navodima tuženice, ovaj sud ocjenjuje da je postavljanjem blokova u gornjem dijelu puta upravo ona odredila opseg korištenja predmetnog puta u gornjem dijelu, a glede preostalog dijela puta postavljanjem ograde s donje strane puta i izgradnjom zida s gornje strane puta.

14. Stoga je sud, ocjenjujući sve izvedene dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, utvrdio kako navedena trasa odgovara skici u nalazu i mišljenju vještaka od 5. veljače 2025. te ako se uzme da je put asfaltiran 2002. jer tako proizlazi iz iskaza jedinog nesrodnog svjedoka, što podržava dio iskaza tužitelja glede vremena asfaltiranja, pa sve i da je to bilo zadnji dan te godine - 31. prosinca 2002., kako je tužba u ovom predmetu podnesena 6. travnja 2023., a protutužba radi uznemiravanja 9. svibnja 2023., proizlazi da su tužitelji tom trasom puta neometano prolazili više od 20 godina.

15. Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda tužitelji su dokazali da su kroz dvadeset godina pošteno i neprekidno posjedovali pravo stvarne služnosti izvršavajući njezin sadržaj upravo trasom i u opsegu iz tužbenog zahtjeva, pa su ispunjene pretpostavke iz čl. 229. st. 1. u vezi s čl. 228. st. 1. ZV-a, pa je zahtjev tužitelja za utvrđenje valjalo prihvatiti kao osnovan. Posljedično je osnovan i zahtjev za ovlaštenje na zemljišnoknjižni upis, zbog čega je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

16. Istovremeno, tuženica nije uspjela dokazati da su je tužitelji uznemiravali u izvršavanju njenih ovlasti u pogledu te stvari na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, pa stoga nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 167. st. 2. ZV-a i njen je protutužbeni zahtjev valjalo u cijelosti odbiti kao neosnovan te odlučiti kao u točki II. izreke presude.

17. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tuženica-protutužiteljica je u cijelosti izgubila spor, pa je dužna tužiteljima-protutuženicima naknaditi sve opravdane parnične troškove, dok se njezin zahtjev za naknadu troškova odbija.

17.1. Trošak tužitelja odmjeren je sukladno važećoj Odvjetničkoj tarifi. Tužiteljima, koje zastupa odvjetnik, pripada jednokratna nagrada od 250 bodova za prve četiri radnje u postupku (sastav tužbe, sastav odgovora na protutužbu od 3. srpnja 2023., zastupanje na pripremnom ročištu 5. ožujka i 8. travnja 2024.). Za svaku daljnju poduzetu radnju (zastupanje na uviđaju 17. siječnja 2025., sastav podnesaka 18. ožujka 2025., 23. travnja 2025., 9. listopada 2025., 21. studenog 2025. i 5. siječnja 2026., zastupanje na ročištima za glavnu raspravu 27. svibnja, 14. i 16. rujna 2026.) pripada mu dodatnih 50 bodova po radnji, odnosno 450 bodova. Ukupno utvrđeni opravdani trošak iznosi 700 bodova. Uz vrijednost boda od 2,00 eura, to iznosi 1.400,00 eura, što uvećano za 10% za zastupanje duge stranke iznosi 1.540,00 eura, a uvećano za pripadajući PDV od 25% ukupno iznosi 1.925,00 eura. Pripada mu trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura, trošak predujma za vještačenje u iznosu od 412,63 eura (u preostalom dijelu predujam će biti vraćen) te trošak pristupa svjedoka Josipa Vrkljana na ročište 27. svibnja 2026. u iznosu od 172,92 eura.

17.2 Tužiteljima nije priznat trošak izvansudskog dopisa, jer se ne radi o parničnom trošku, niti je sastavljanje istog bila procesna pretpostavka za vođenje parnice. Nije im priznat ni trošak pribave službenih izvadaka iz zemljišne knjige, a ni izrade skice lica mjesta jer taj trošak nije bio nužan sukladno čl. 155. ZPP-a. Nije im priznat ni trošak pristupa na ročište za objavu presude jer na isto nije pristupio njihov punomoćnik.

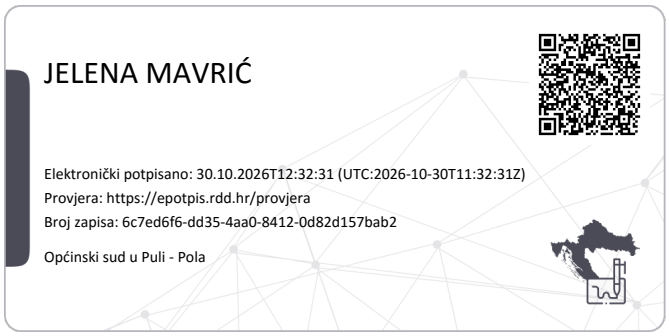
17.3. Sveukupno dakle tužiteljima pripada trošak parničnog postupka u iznosu od 2.523,82 eura. Preostali dio zahtjeva preko ovog iznosa odbijen je kao previsoko postavljen, pa zato i neosnovan.

17.4. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točkama III. i IV. izreke ove presude.

U Puli, 30. listopada 2026.

Sudac:

Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:
1. Tužiteljima po punomoćniku
2. Tuženici po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-7218b**

Kontrolni broj: **0238e-e2242-9f286**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.